

arbejdstagere. Hvis det rent faktisk er forslag, der giver en bedre beskyttelse af vandrende arbejdstagere, så skal Danmark da ikke, i hvert tilfælde ikke med vores stemme, trække i nødbremsen. Det er da derfor, det er formuleret på denne her måde.

Vi er jo ikke EU-forskrækkede, som Enhedslisten er det, og vi mener faktisk, det er vigtigt at have ordentlige beskyttelsesregler for vandrende arbejdstagere. Så vi kan godt forestille os, at der kommer forslag, som er af en sådan karakter, at vi vil sige ja til dem.

Men så er der jo hele den procedure, der hedder, at først får man en vurdering, så kan vi, hvis vi ønsker det, hente en ekstern vurdering, og så har hvert aftaleparti, hvis de mener, at der er tvivl om det her, muligheden for at sige nej, altså nedlægge veto. Det er en meget stor sikkerhed, og den afholder jo i øvrigt ikke Enhedslisten fra at deltage i debatten.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nej, det gør den da ikke, hvis vi opdager, at der foregår de forhandlinger mellem partierne. Det kommer an på, hvilken grad af åbenhed der bliver blandt de fem partier, når de forhandler. Der mener fru Anne Grete Holmsgaard, at åbenheden er stor. Jeg er glad, hvis det er rigtigt.

Men spørgsmålet er: Kunne vi så ikke i det mindste få en eller anden form for garanti for, at når der er tale om forringelser – vi behøver ikke at snakke om, hvis der skulle blive vedtaget en eller anden forbedring – eller hvis der f.eks. er tale om, at fagbevægelsen siger, at her er der utålelige indgreb i vores overenskomstsysteem, så trækker man i nødbremsen? Selv om fru Anne Grete Holmsgaard synes, det er et fremskridt, så mener fagbevægelsen måske, at det er et indgreb i den danske model. Man kan ikke udelukke, at den situation kunne opstå. Kan vi så være sikre på, at SF vil stille krav om en folkeafstemning som forudsætning for at ophæve voretten?

Det var derfor, jeg stillede det spørgsmål, om ikke den aftale er værre end ingenting, fordi den jo giver de fem partier mulighed for at lade være med at trække i nødbremsen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det var i hvert tilfælde tre spørgsmål i et spørgsmål. Det første gik på åbenheden. De her sager

vil jo gå gennem Europaudvalget og være alment tilgængelige, så der er ingen grund til at prøve at fremlægge det, som om der er tale om hemmelighedskræmmeri her. Det er der selvfølgelig ikke.

Det andet spørgsmål gik på: Hvad med voretten? Jamen der er ikke voretten som sådan mod nødbremsen, der er jo flertalsafgørelser på det her område i EU, og så kan man trække i nødbremsen, hvis man finder, at det er nødvendigt.

Det tredje gik på, at hr. Keld Albrechtsen vil have en eller anden garanti, hvis det krænker overenskomstsysteem. Jamen altså hvis det krænker overenskomstsysteem, så vil jeg betragte det som noget, hvor vi vil sige, at det her ikke ligner et fremskridt for vandrende arbejdstagere, men jeg vil da ikke stå og udtale mig fuldstændig abstrakt. Jeg har det nemlig i modsætning til hr. Keld Albrechtsen sådan, at jeg godt vil se de her forslag, have en vurdering og en åben diskussion, selvfølgelig også med fagbevægelsen, af, om det her rent faktisk er en fordel eller en bagdel, og ikke bare stå og snakke hvis og hvis.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er jo klart, at aftalen giver hver af de fem partier mulighed for at nedlægge veto i en bestemt situation og sige, at det kan de ikke leve med.

Men det, der er det interessante, er, hvad befolkningens muligheder er. Så kan man måske sige, at de fem partier jo altid repræsenterer befolkningen. Ja, hvis vi kigger på EU-debatterne hidtil, så vil jeg sige, at fem partier med det antal stemmer, som de fem pågældende repræsenterer nu, ikke altid har repræsenteret et flertal af befolkningen.

Det er jo det, der er det interessante, for jeg synes, fru Anne Grete Holmsgaards tilgang til det her er en lille smule naiv. Altså dagen efter at man har fået vedtaget forfatningen, og denne her aftale dermed er trådt i kraft, vil der jo selvfølgelig ske det, at der begynder at være et pres dag for dag for dag for, at man skal acceptere at overgå til flertalsafgørelser i stedet for enstemmighed, ligesom der var, da man indgik aftalen om det nationale kompromis. Det startede dagen efter. Da begyndte presset for, at det skulle man bare begynde at glemme. Så ved vi jo godt, at så indgår det lige pludselig i en eller anden